

[L. Rasmussen.]

Sommerens Løb flere Gange og ogsaa nu i Efteraaret Anledning til at fortælle, at han ganske vist for indeværende Aar havde foreslaaet Nedsættelser, men at han ogsaa tilsigtede et Lovforslag, bygget paa væsentlige Nedsættelser af Militærudgifterne.

Da Ministeren fremsatte Lovforslaget, vogtede han sig omhyggeligt for at gen tage det, og det var klogt, for hvis han vilde sige, at dette Lovforslag tog Sigte paa en Nedsættelse af Militærudgifterne, vilde det være falsk Varebetegnelse. Dette Lovforslag er ikke en Nedsættelse af Militærudgifterne, tværtimod. Men det, der foreslaas her, er, som det ogsaa er blevet stærkt fremhævet af Venstres ærede Ord fører, en Revision af Lovene af 1922, hvilket er en bydende Nødvendighed.

Jeg vil gerne oplæse nogle Linier af, hvad den højtærede Minister sagde ved Lovforslagets Fremsættelse — jeg anmoder den ærede Formand om Tilladelse til at oplæse et lille Afsnit, det bliver kun ganske korte Udtalelser. Den højtærede Minister sagde, Folketingstidende Sp. 2113:

„Til Trods for at vi nedsætter Rammerne noget“ — det var under Omtalen af Flaaden —, „som jeg nu har nævnt, forhøjes Nybygningskontoen til 4 Mill. Kr. Det har været en Nødvendighed, for at vi overhovedet kan opstille et Byggeprogram. Man kunde ræsonnere saaledes i 1922 — og det har vel ogsaa været det almindelige Ræsonnement —, at foreløbig kunde man nøjes med en mindre Nybygningskonto, men der maatte jo komme en Tid, hvor denne Konto maatte sættes op. Jeg tror, at Tiden nu er inde dertil.“

Da Forslaget af 1922 blev gennemført, blev der sagt med al den Overbevisning, Venstre kunde lægge i det, at de 47 Millioner passede; det var Mistænkeliggørelse, naar det fra anden Side, fra vor Side, fra radikal Side, blev hævdet, at denne Ordning vilde koste mere end 47 Millioner, men nu kommer forleden den højtærede Forsvarsminister, i Dag Venstres Ordfører og siger: Denne Gang er det et ærligt Forslag i Modsætning til 1922, da vi lavede Rammer, men manglede Midler til at gennemføre det, vi vedtog. Ja, saaledes har Venstres Stilling været, og derfor, selv om maaske en og anden kunde imponeres af den Styrke, hvormed Ministeren forelagde Forslaget, vil jeg sige, at naar man efterhaanden ser, hvorledes Venstre den ene Dag gør Kaal paa det, de hævdede den foregaaende som den absolutte Sandhed,

saa bliver man mindre og mindre imponeret, selv overfor noget, der fra den Side bliver fremsat med den størst mulige Styrke.

Det Budget, som blev lagt paa Grundlag af Ordningen af 1922, kunde ikke holde. Thi Forslaget her byder jo reelt paa Indskrænkninger, der ogsaa maatte betyde en væsentlig Nedgang i Udgifterne, hvis ellers Forslaget af 1922 var et ærligt Forslag. Man nedsætter Uddannelsestiden for Fodfolket med 2 Maaneder, under den første Uddannelse 1 Maaned, under de to Efterindkaldelser yderligere 1 Maaned, og man nedsætter Uddannelsestiden for de øvrige Vaaben i tilsvarende Grad, ja, endog saa mere, man reducerer Mandkabsstyrken med ikke mindre end 450 Mand, man tager fat paa Befalingsmændene og reducerer i ikke uvæsentlig Grad, fjerner fra Hæren 18 Officerer og ikke mindre end 246 Officerer foruden 60 Musikere og 95 Reserveofficerer, og som Erstatning for hele dette store Antal møder man med 300 ret billige Reserveofficerer, og i Flaaden fjerner man 7 Officerer og ikke mindre end 264 Officerer, Dæksofficerer, Dækskonstabler o. lign., og de 3 Mill. Kr., som i 1922 blev vedtaget til ekstraordinære Anskaffelser, nedsættes med 1½ Mill. Kr. I og for sig meget væsentlige Nedsættelser, alligevel var Ministeren meget forsigtig, gjorde de utroligste Krumspring for at give det Udseende af, at der derved vilde komme en Nedgang i Udgifterne. Men der bliver ingen Udgiftsbesparelse, for det viser sig, at Budgettet af 1922, det, hvorefter Venstre erklærede, at nu kom der en Nedsættelse af Militærudgifterne, i Virkeligheden var lagt 10 Mill. Kr. for lavt; hvis man den Gang vilde have lagt et ærligt Budget i Forhold til de Rammer, den Hærordning, man indførte, maatte man være gaaet 10 Mill. Kr. højere op. Dette blev sagt fra anden Side, men det blev bestridt; nu viser det sig altsaa dog at være rigtigt.

Den højtærede Minister beklagede de stadige Militærdebatter her i Rigsdagen. Men hvor kan han vente andet? Hvis Venstre endda kunde sige: Vi er uforandrede, vi staar stadig paa det samme Stade, og hvorfor skal vi saa atter og atter angribes? Jeg skal nu ikke fordybe mig stærkt i Fortiden, i hvert Fald ikke i Øjeblikket, men jeg vil dog minde om, at medens Venstre i 1909 byggede sin Hærordning paa Forsvaret af København, hvad man fuldstændig maatte frafalde i 1922, da man i nogen Grad forlagde Forsvaret til Jylland, saa synes det efter Udtalelser